

[Else-Merete Ross.]

nisationen accepterer tanken om til nedsættelse af begyndelseslejen at yde et lån, som så efter en årrække skal tilbagebetales til fonden, så beløbene kan komme andre lejere til gode. Når landsbyggefondens kan få sine lån tilbagebetalt, forekommer det mig principielt lige så rimeligt, at staten gennem den foreslåede rentelåneordning kan få sine lån tilbage efter en vis årrække, så pengene igen kan lånes ud til nyt byggeri. Havde vi haft en rentelåneordning fra begyndelsen, ville vi ikke have haft den store forskel i lejeniveauerne i nyt og gammelt byggeri, som vi nu har.

Selv om jeg kan tilslutte mig, at den gældende rentesikringsordning forlænges, så der i finansåret 1971-72 kan gives fuld rentesikring i 3 år mod nu 2 år og nedsat rentesikring i 3 år, en udgift for staten på 60 mill. kr., finder jeg det alligevel helt rigtigt, at rentelåneordningen som princip gennemføres nu, selv om dens ikrafttræden udsættes til 1. april 1972. Lånene i rentelåneordningen er rentefri og ydes fuldt ud i 3 år og aftrappes derefter over 3 år, så der opnås den samme nedbringelse af begyndelseslejen som ved rentesikringsordningen. Først det otte år begynder tilbagebetalingen, som tænkes gjort fleksibel, afhængigt af det almindelige lejeniveau på det pågældende tidspunkt. Tilbagebetalingen skulle bevirke, at vi får mulighed for bedre at styre huslejevudviklingen og undgå nye forskellige huslejeniveauer.

Alle sagkyndige synes at være enige om, at det er nødvendigt at få misforholdet mellem lejen i nyt og gammelt byggeri fjernet. En af metoderne er en større solidaritet mellem boligselskabernes lejere indbyrdes, bl. a. ved at de senere betaler for de fordele, de fik på et tidligere tidspunkt, da de ikke kunne magte lejen uden hjælp. De økonomiske konsekvenser ved driftslåneordningen både for lejere, for landsbyggefondens og for samfundet må overvejes nærmere i relation til både rentelåneordningen og boligsikringsordningen. Driftslåneordningen vil beslaglægge midler fra landsbyggefondens, som var forudsat anvendt til rentelåneordningens gennemførelse. De manglende bidrag må så udredes af staten.

Man kunne forestille sig, at Fællesorganisationens forslag i forbindelse med det nu-

værende system med byggefond og landsbyggefond i tidens løb kunne udvikle sig til et system, hvorefter der af enhver almennyttig lejlighed til enhver tid betales en leje, der svarede til en officielt fastsat, stadig revideret boligværdi, således at forskellen mellem boligværdilejen og ejendommens driftsudgifter stedse blev anvendt til finansiering af begyndelsesstøtte i nyt almennyttigt byggeri.

Vedrørende det radikale venstres positive indstilling til lovforslaget som helhed skal jeg henvise til, hvad jeg sagde ved første behandling. Af de 33 ændringsforslag mener jeg at have redegjort for de vigtigste. Jeg skal på det radikale venstres vegne anbefale at stemme for de af hele udvalget og de af et flertal tiltrådte ændringsforslag og imod de af socialdemokratiet og SF stillede ændringsforslag.

Arne Larsen: Socialistisk folkeparti og socialdemokratiet indstiller forslag til folketingsbeslutning om langtidsplanlægning af boligbyggeriet m. m. til vedtagelse, medens regeringspartierne indstiller dette forslag til beslutning til forkastelse. Det er jo i nøje overensstemmelse med regeringens førte boligpolitik og kan ikke overraske ret mange i dette land. Det modsatte ville unægtelig have været en overraskelse.

Det socialdemokratiske forslag er i mange henseender et udmærket forslag, hvis tanker socialistisk folkeparti stort set kan give sin tilslutning til. Jeg vil lige genopfriske nogle af hovedtankerne i det socialdemokratiske beslutningsforslag.

Bl. a. skulle der ske en udvidelse af statens bygge- og boligfond. Tidligere har såvel SF som socialdemokratiet stillet forslag om en statens bygge- og boligfond af en væsentlig større størrelse end den, regeringen opererer med. Vi har set, at den, lige så snart den fik magten, nedskar denne statens bygge- og boligfond ganske væsentligt.

Efter forslaget skulle statens bygge- og boligfond overtage administrationen af rentesikringsordningen, og der skulle ydes rentesikringsgarantier for gennemsnitlig 20.000 almennyttige boliger om året i en 10 års periode fra 1971 til 1981, altså 200.000 almennyttige boliger. Jeg har bemærket, at socialdemokratiet lægger meget stor vægt på dette i sin agitation, og derfor håber jeg